

Tal, som ikke passe og navnlig ikke passe paa mig eller mine Meningsfæller . . . (Afbrydelse) Ja, fordi de ere urigtige; ellers passe de godt nok i den Forstand som det ærede Medlem, der afbryder mig, tager det, for jo mere urimelige Paa-stande de Herrer komme med, des bedre for mig. Jeg har ikke noget imod, at de Herrer komme med gale og urimelige Tal for dermed at kyse Befolkningen, for naar Folk se, at der regnes med forkerte Tal, blive de ikke saa forskrækkede. Det ærede Medlem regner med en Brændevinsskat paa 5 Mill. Kr. Hvem af os har tilbudt en saadan? Det ærede Medlem regner nemlig med Landstingets Krav paa en Brændevinsskat, men der er ingen af mine Meningsfæller, der nogen Sinde har tænkt end sige tillkendegivet, at vi vilde gaa med til en saadan. Det højeste, der kunde være Tale om, er at kompensere noget af den Nedgang, der bliver paa Toldloven. Man har ved Behandlingen af Toldloven paaregnet en Nedgang i Statsindtægterne paa ca. 5 Mill. Kr., men Regeringen er hele Tiden gaaet ud fra, at $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i det mindste kunde være og forblive ukompenseret, og kunde man faa et større Beløb ukompenseret, blev den Sum, der skulde erstattes ved en eventuel Forhøjelse af Brændevinsskatten, saa meget mindre, saa det reducerer sig til at gaa ned til i det mindste Halvdelen af det, det ærede Medlem for Ringkøbing gik ud fra. Det forekommer mig derfor højst mærkeligt, at det ærede Medlem vil stille et Regnestykke op, der i sit Udgangspunkt er absolut forkert. For Resten er der den Mærkelighed ved Forhandlingerne her i Rigsdagen, siden Reformpartiet er blevet ledende Flertal, at vi vel nok have kunnet gennemføre adskillige Love i de senere Aar, men det er Love, der have den Egenskab, at de forøge og forhøje Samfundsbyrderne. Vi fik en Skolelov, der forøgede de aarlige Udgifter til Skolevæsenet med mindst $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og jeg forstaar derfor saa godt, at den ny Formand for Toldudvalget, det ærede Medlem for Bornholms 2den Valgkreds (N. J. Jensen), i Gaar var saa sorgløs og glad ved hele den Tilværelse, hvori vi nu befinde os, thi han mindede mig om det gamle Ord: „Nu sidde vi alle godt, sagde Katten, den sad paa Flæsket“. Men nu skulde vi i Færd med at arbejde paa Love, der littede Samfundsbyrden og i alt Fald reducerede Statsskatte, og ikke alene det, men tilvejebragte en Ordning, hvorefter de Byrder, der hvile paa Samfundet, blive fordelte paa en mere retfær-

dig Maade end hidtil. Denne Opgave synes de Herrer ikke at have noget rigtigt Greb paa. De love, at naar vi bare vente, skal det nok komme, men en Anvisning paa, hvorledes det skal komme, have de ikke kunnet give os, end ikke den sidste ærede Taler, som jo er Fører, og i hvis Ordførerskab man derfor skulde have Krav paa at vente et Glimt til Forstaaelse af den politiske Situation, og til Forstaaelse af, hvad Fremtiden vil kunne bringe. Fra alle Sider erkender man jo, at de bestaaende Skatter, baade de direkte og indirekte, hvile paa et uretfærdigt Grundlag. De direkte Skatter, fordi de i alt for høj Grad overbebyrde Hartkornet, og de indirekte Skatter, fordi de i alt for høj Grad hvile paa det store brede Lag. Lad mig tage et Eksempel, som illustrerer, hvor urimelig den bestaaende direkte Beskatning er. Lad os tænke os to Mænd, der hver eje en Kapital paa 20,000 Kr. Hvis den ene af disse sætter sine 20,000 Kr. paa Rente, betaler han kun Skat een Gang om Aaret, nemlig en lille Formueskat til den Kommune, hvori han har Bopæl. Men hvis den anden anbringer sine 20,000 Kr. i et Jordbrug, slipper han ikke med at betale Formueskat til den Kommune, hvori han har dette Jordbrug, men han maa betale Skat af sit Hartkorn til Kommunen, han maa betale Skat af sit Hartkorn til Amtet, og han maa betale Skat af sit Hartkorn til Staten, og endelig maa han betale Tiende, og hans forøgede Skattebyrde vil blive for hver Tønde Hartkorn mindst 70 Kr. om Aaret. Jeg synes derfor der er rig Anledning for os alle til at faa gennemført en saadan Reform af vor Beskatning, at vi dog kunde faa Grundlaget for Samfundsbyrderne mere ligelig og retfærdigt fordelt, end Tilfældet hidtil har været. Men naar man nu erkender alt dette, hvorfor vil Flertallet saa være med til at gøre et Skridt, som i sine Konsekvenser sikkert fører til, at alle vore Forhandlinger om Skattelovene blive lige saa resultatløse i Aar som i de foregaaende Aar? Thi det fremgaar jo klart baade af Landstingets og Ministeriets Stilling, at naar man vedtager denne Dagsorden, er det ikke blot Brændevinsskatten, der gaar i Løbet — det fik endda gaa — men det er Toldloven og de direkte Skattelove, man alle kan skyde en hvid Pind efter. Det er for øvrigt en højst mærkelig Situation og en ret aparte Forhandling, som man er Vidne til her i disse Dage. Tilsyneladende ser det ud til, at det er Brændevinsbeskatningslovsforslaget, man behandler,